

1

Een caleidoscoop van gloeiend paars trok door Fletchers gezichtsveld. Toen schoot hij een afgrond in en stroomde donker water zijn mond en neus binnen.

Iets rubberigs sloeg tegen zijn enkel toen hij trapte, vechtend tegen de onverbidde kracht die hem de zwarte leegte in sleurde. Zijn longen brandden, hij stikte in de ijsskoude brakke vloeistof.

Zijn bewustzijn vervaagde, sijpelde weg met de warmte van zijn lichaam. Hij was verkleumd, gewichtloos.

Flitsen van herinneringen schoten door zijn naar zuurstof snakkende hersenen. Sariël, verpletterd onder het verbrijzelde metselwerk van de piramide. Jeffreys smalende grijns toen hij met een blaaspijp in zijn hand over de verlamde lichamen van zijn vrienden stapte. De rondtolende poort. Zijn moeder.

Hij hing in de leegte.

Maar dikke vingers omklemden zijn pols en trokken hem naar boven. Hij kokhalsde toen koele lucht op zijn gezicht viel, voelde toen een vlezige vuist op zijn rug stompem terwijl hij de vloeistof die hij had ingeslikt uitbraakte.

‘Goed zo, gooi het er maar uit,’ mompelde Othello toen Fletcher het water uit zijn ogen knipperde en de nieuwe wereld rondom hen zag.

Ze zaten op een klein, rotsig eiland dat de vorm had van een omgekeerde kom en bedekt was met een dikke laag groene algen.

Hij zag dat ze midden op een rivier met inktzwart water zaten, met

aan weerskanten een dikke barrière van mangroveachtige bomen. De hemel grijsblauw, als schemering in de winter.

Cress, Sylva en zijn moeder waren er ook. Rillerig nat zaten ze dicht tegen Lysander aan gedrukt, terwijl Tosk zich op de schoot van Cress, zijn meester, had genesteld. Ignatius was druk bezig een doorweekt ogende Athena met zijn tong te drogen, en Solomon lag op zijn buik en klampte zich aan het eiland vast. Hij hijgde van de herculische inspanning die het moest hebben gekost om zichzelf en de verlamde Griffioen uit het water te hijsen.

‘Hij beweegt,’ zei Sylva. Ze wees naar de slinkende poort drie meter bij het eiland vandaan. De onderste helft lag onder het kalme wateroppervlak. ‘Daarom was je helemaal daar toen je er vanuit de piramide doorheen kwam.’ Terwijl Fletcher ernaar keek, leek de kleiner wordende poort zich steeds verder van hen te verwijderen, voordat die met een zacht plofje verdween.

‘Nee,’ zei Othello, met een knikje naar de voorbijglijdende bomen. ‘Wij bewegen.’

Het was waar. Langzaam maar zeker gleden ze over de donkere rivier. Het was bijna alsof het eiland... dreef.

Fletcher kroop naar de rand van de rotsen. In het inktzwarte water onder hem draaide een reptielenkop zich om en keek een iris met gouden spikkels naar hem op.

‘Het is geen eiland,’ fluisterde Fletcher, terwijl hij keek naar een klauw met zwemvliezen die onder het wateroppervlak dreef. ‘We zitten op een Zaratan.’

Hij kroop langzaam bij de rand vandaan, heel voorzichtig om niet uit te glijden op het rugschild. Want dat was wat dit eiland was: een rugschild. De demon die ze ‘bereden’ zou beschreven kunnen worden als een reusachtige, amfibische schildpad. Hij vermoedde dat deze nog vrij jong was, want de soort kon vele malen groter worden dan het exemplaar waarop ze zaten.

Terwijl Fletcher naar de gedeeltelijk onder water staande bomen naast hen keek, overwoog hij hun opties. Ze konden nergens aan land, dus zat er niets anders op dan rustig blijven zitten en afwachten.

Blauw licht liet de bomen rondom hen oplichten, en toen Fletcher zich omdraaide zag hij dat de bonkige gestalte van Solomon weg was. Othello had hem met zijn doorweekte summonleer geïnfuseerd.

‘Solomon zou zinken als een baksteen als ons rijdier besluit om te duiken,’ zei Othello, met een verontruste blik op het zwarte water.

‘Goed bedacht,’ antwoordde Fletcher, terwijl hij bezorgd naar Ly-sander keek. De Griffioen was nog steeds verlamd door de giftige pijltjes die Jeffrey op hem had afgeschoten en zou waarschijnlijk zijn verdronken als de Zaratan niet toevallig langs was gekomen.

Wat Ignatius betrof, die had zich om Athena gewikkeld en verwarmde haar met zijn lichaamswarmte, terwijl zij op haar beurt haar vleugels als een deken over hem heen had gelegd. Fletcher liet ze lekker liggen. Het zou de twee demonen goed doen om een band met elkaar te krijgen. Hij had ze als team nodig, nu meer dan ooit.

De groep zat in stilte bij elkaar, het enige geluid was het kraken van bomen in de wind. Met elke vlaag huiverde het kalme wateroppervlak als een levend wezen.

‘De enige vraag is: wat doen we nu?’ vroeg Cress eindelijk, terwijl ze met tot spleetjes geknepen ogen opkeek naar de schemerige hemel.

‘We wachten,’ zei Sylva, terwijl ze haar hoofd op Cress’ schouder legde. ‘Wachten op droog land of een plek waar we ons kunnen verstoppen. En nu maar hopen dat de Zaratan ons snel ergens naartoe brengt.’

‘Waarom moeten we ons verstoppen?’ vroeg Othello.

‘Denk je soms dat de orks niet kunnen raden waar we zijn gebleven?’ zei Sylva. ‘Ze zullen het bloedpatroon op de vloer zien en weten dat we door een poort naar hun deel van de ether zijn ontsnapt. De sleutels transporteren ons niet naar een bepaalde locatie, dus zullen ze niet precies weten waar we zijn, maar wel dát we hier zijn.’

‘Misschien laten ze ons wel gaan,’ fluisterde Cress, half tegen zichzelf.

‘We zijn doorgedrongen in het hart van hun heiligste gebouw en hebben de helft van het leger vernietigd waaraan ze jaren hebben gewerkt om het te vormen,’ antwoordde Sylva hoofdschuddend. ‘Ze zul-

len ons echt niet zo makkelijk laten gaan. Binnen een paar uur zullen de Wyvernrijders naar ons op jacht gaan, die betreden de ether zodra ze terug zijn van het najagen van de andere teams. We hebben het geluk dat Fletcher zo veel demonen van de dichtstbijzijnde sjamanen heeft bedolven. Er heerst ontredde, een tijdje tenminste.’

‘Ze heeft gelijk,’ zei Fletcher. ‘We wachten op land en de dekking van het bos. Hier zijn we te veel in het zicht en kwetsbaar.’

Hij schoof naar achteren en drukte zich tegen zijn moeder aan. Haar aanraken bezorgde hem een vreemd gevoel. Hij kon nauwelijks geloven dat ze er werkelijk was. Was ze het echt... na al die tijd?

Al die jaren had hij de gezichten van de vrouwen die hij tegenkwam afgespeurd, terwijl hij dacht aan de harteloze persoon die hem naakt in de sneeuw had achtergelaten. Nu wist hij dat ze van hem had gehouden en al die tijd gevangen had gezeten.

Toen Fletcher zijn hoofd op haar schouder legde, merkte hij dat ze bibberde. Ze was zo uitgemergeld dat haar lichaam geen bescherming bood tegen de kou, en de smerige vossen die ze droeg waren doorweekt.

‘Cress, waar zijn de rugzakken?’ vroeg Fletcher.

‘Eh... ja, de rugzakken,’ zei Cress zacht, terwijl ze haar handen wrong op haar schoot. ‘Doordat we in het water landden, had ik mijn handen nodig om te blijven drijven. Ik kon maar twee rugzakken en een van de zakken met bloemblaadjes vasthouden. De rugzakken van jou en Jeffrey. Hier.’

Ze schoof Fletchers kleddernatte rugzak naar hem toe. Angst be kroop hem bij de gedachte aan het verlies van hun kostbare bloemblaadjes – ze waren hun enige bron van immuniteit tegen het natuurlijke gif van de atmosfeer in de ether – maar hij zette die bezorgdheid voor nu van zich af. In plaats daarvan maakte hij de rugzak open en zag tot zijn opluchting dat het dikke leer het meeste water buiten had gehouden. Hij rommelde door de inhoud en vond helemaal onderin de jas die Berdon hem voor zijn verjaardag had gegeven. Hij sloeg hem om de schouders van zijn moeder en trok de capuchon over haar hoofd. Ze wreef met haar wang langs de voering van het zachte berghazebont.

Hij ontmoette voor het eerst de blik van zijn moeder. Het moeraswater had het meeste vuil van haar gezicht gespoeld en Fletcher verbaasde zich over de opvallende gelijkenis met haar tweelingzus Josephine, de vrouw die hij tijdens zijn proces naast Zacharias Forsyth had zien zitten. In haar huidige toestand was ze echter geenszins identiek. Haar ogen lagen diep in hun kassen en staarden wezenloos langs hem heen. Hij streek een verdwaalde lok haar van haar wang, die zo mager was dat het grensde aan skeletachtig. Welke gruwelen zou ze in de zeventien jaar van haar gevangenschap hebben ondergaan?

‘Alice, kun je me horen?’ vroeg Fletcher. Hij probeerde haar blik vast te houden, maar er was geen sprankje licht in haar starende ogen te ontdekken. ‘Moeder?’

‘Moeder?’ zei Othello zacht. ‘Fletcher... is alles wel goed met jou? Dit is Lady Cavendish.’

‘Nee,’ antwoordde Fletcher, terwijl hij de vrouw hielp om haar magere armen in de mouwen van de jas te steken. ‘Lady Cavendish heeft haar val niet overleefd, zij is nooit de gevangene geweest. Deze vrouw heeft daar veel langer gezeten... mijn hele leven. Ze herkende Athena en riep om haar baby, en ik herinner me haar gezicht uit mijn droom. Dit is mijn moeder. De orks hebben haar gevangengenomen toen ik nog een zuigeling was.’

Othello fronste zijn voorhoofd, maar toen begreep hij het opeens. Hij stond op het punt om iets te zeggen toen zijn blik naar het donkere water achter hen flitste.

‘Kijk uit!’ schreeuwde Othello, en hij dook over het rugschild heen naar Fletcher toe. Fletcher werd op zijn rug gegooid en hoorde boven zijn hoofd kaken op elkaar klappen. Naar vis stinkende adem golfde over hem heen, en toen was het wezen weg, bijna geruisloos gleed het terug in het zwarte water rondom hen.

Fletcher ving een glimp op van een reptielenkop en paniek overspoelde hem toen hij dacht dat de Wyverns hen hadden gevonden, maar toen zag hij de bultige, boomstamachtige wezens in het water rondom hem en schoot hem ongevraagd te binnen wat hij op Vocans had geleerd.

Sobeks. Grote, tweevoetige krokodilachtige wezens die hun klauwen en kaken gebruikten om hun tegenstanders te verscheuren, als hun grote staart ze niet al had doodgeslagen. Ze liepen voorovergebogen en waren anderhalve meter lang. Het waren demonen van niveau negen.

En nu waren ze door tientallen van die wezens omsingeld.

2

Fletcher krabbelde naar achteren en trok zijn moeder mee. Ze drukten zich samen met de anderen tegen Lysanders zij, maar ze zaten nog steeds maar krap een meter bij het water vandaan... en de bultige wezens die onder het oppervlak op de loer lagen.

‘Waar komen ze vandaan?’ vroeg Cress ademloos, terwijl ze haar *sax* uit de schede trok.

‘Waarschijnlijk zijn ze aangetrokken door de Zaratan,’ zei Sylva. ‘Sobeks azen op kleine exemplaren, zoals het onze.’

Het schild onder hen beefde, en Fletcher zag dat ze niet langer vooruitkwamen. Er was een plons toen de dichtstbijzijnde Sobek opgewonden met zijn staart zwiepte. Ze hadden hun prooi ingesloten.

‘Ons rijdier gaat duiken,’ waarschuwde Othello. Hij wurmde zich op zijn knieën. ‘Is Lysander al bijgekomen? Zo meteen verdrinkt hij nog!’

Het schild beefde weer, maar ze zonken niet. De Zaratan hield stand, zelfs toen de Sobeks hen omcirkelden en steeds dichterbij kwamen, waarbij de leerachtige ruggen nauwelijks boven het wateroppervlak uit kwamen.

‘Waarom duikt hij niet?’ mompelde Fletcher. Hij tuurde het water in en de gouden ogen van de Zaratan staarden terug.

‘Hij... beschermt ons,’ fluisterde hij. ‘Hij weet dat we in het water zullen omkomen.’

‘Nou, hij zal samen met ons doodgaan als we niks doen,’ bromde Sylva, terwijl ze haar boog van haar schouder trok. Ze reikte naar een

pijl, maar haar koker was leeg, de inhoud verloren in het moeras.

Een Sobek deed een uitval naar de Zaratan. De schildpaddemon schokte, zijn schild helde over en Lysander gleed over het oppervlak naar beneden. Hij worstelde zwak om naar boven terug te klimmen, maar terwijl hij klauwde naar het schild voor houvast zagen de dichtstbijzijnde Sobeks hun kans. Het water schuimde toen twee exemplaren zich uit de troep losmaakten, hun dikke staarten zwiepten heen en weer toen ze op de machteloze Griffioen afstormden. De andere aarzelden, ze waren geduldiger dan hun makkers.

‘Nee!’ schreeuwde Fletcher, terwijl hij zijn *khopesh* trok en over Lysanders zwakke lichaam heen sprong. Sylva volgde hem, haar sikkelswaard geheven terwijl de twee monsters op hen afkwamen. Geelgroene ogen flitsten en toen sprong de eerste het water uit. Hij landde in elkaar gedoken op zijn twee poten, en zijn klauwen schraapten over het schild en trokken sporen in de laag algen. De langwerpige bek ging open en onthulde een gele muil vol puntige tanden.

Hij haalde uit met zijn klauw, zo snel dat Fletcher nauwelijks tijd had om hem af te weren, en hij ving de vijf sikkelvormige klauwnagels op in de kromming van zijn *khopesh*. De kracht in de armen van de Sobek was immens en Fletcher kon maar net voorkomen dat de vlijmscherpe punten zich in zijn gezicht vasthaakten. Vertwijfeld hief hij zijn zwaard met beide handen.

De tweede arm van de demon zwaaide omhoog, maar een woeste houw van Sylva’s sikkelswaard voorkwam dat hij Fletcher raakte. Op dat moment sprong de tweede Sobek het water uit en moest ze zich omdraaien om de aanval op te vangen.

Tanden sloten zich om Fletchers zwaard en hij moest zich achteroverbuigen. Hij wankelde op het gladde oppervlak van het schild. Toen opende de Sobek zijn bek en draaide hij laag om zijn as. Zijn zware staart zwiepte Fletchers voeten onder hem vandaan. Zijn hoofd kwam hard neer op het schild en zijn zicht werd wazig. De *khopesh* viel uit zijn krachteloze vingers.

De gele kaken van de Sobek kwamen op hem af en hij voelde zijn hete adem over zich heen golven, maar toen knalde een bal van vlam-

men de demon het water in. De geur van verbrand vlees drong Fletchers neus binnen.

Ignatius was hem te hulp geschoten.

Fletchers hoofd duizelde toen hij zich op zijn knieën hees en zag dat Othello, Cress en Sylva met z'n drieën op de overgebleven Sobek inhakten en zijn aanval afweerden. Toen de demon zag dat zijn partner verslagen was, sprong hij brullend van woede het water in en liet het drietal hijgend achter op de rand van het schild.

'We kunnen ze niet allemaal aan,' zei Fletcher buiten adem. Hij griste zijn khopesh van het schild terwijl Ignatius op zijn schouder klom. Athena bleef bij zijn moeder en voorkwam dat de verwarde vrouw de betrekkelijke veiligheid van het midden van het schild verliet.

Hoewel de verbrande Sobek geen hinder leek te ondervinden van Ignatius' aanval, glipte hij toch weg in het netwerk van bomen tegenover hen. De andere lieten zich door zijn aftocht echter niet afschrikken. Ze zwommen in een steeds kleiner wordende kring om hen heen, misschien aangemoedigd door het armzalige verzet van het gestrande team. Ze zouden zich niet lang meer staande weten te houden.

'Vuur zal niet werken, niet in het water tenminste,' zei Othello hijgend. 'Kinetische knallen ook niet.'

'Bliksem,' zei Cress, en opeens zat Tosk op haar schouder. Zijn pluizige staart knetterde van elektrische vonken.

'Nee,' riep Fletcher, terwijl hij zijn hand opstak. 'De betovering zou in het water uitwaaiëren en ook de Zaratan treffen. Dan zinken we.'

'Dat zien we wel als het zover is,' antwoordde Cress. 'Het is de enige betovering die zal werken.'

'Je moet je mana niet verspillen,' zei Sylva. Ze gebaarde naar de cirkelende Sobeks. 'Die zal niet krachtig genoeg zijn om ze allemaal te doden.'

Achter hen kreunde Lysander, vechtend tegen de overblijfselen van het verlamme gif. Een Griffioen van niveau tien aan hun zij in de strijd zou de kansen misschien gelijktrekken, maar Lysander was nauwelijks in staat om tegen het licht hellende schild naar boven te krui-
pen.

Er maakte zich weer een Sobek uit de troep los. Hij kwam dichterbij om hun verdediging te testen. Water spatte op toen plots een van vliezen voorziene poot de rivier uit schoot en het reptiel de lucht in trapte. Het viel met een enorme plons terug en spartelde verbijsterd tussen zijn makkers. De Zaratan vocht terug.

‘Denk na,’ mompelde Fletcher tegen zichzelf. Hij somde alle betoveringen die hij kende in zijn hoofd op. Schildbetoveringen waren onbruikbaar tegen demonen, de demonische energie verscheurde ze alsof ze van rijstpapier waren. Er waren betoveringen om pijn te verdoven, sloten te openen en te sluiten en om vocht uit de lucht te trekken. Betoveringen die geluid versterkten en dempten, betoveringen waarmee je beweging in je nabijheid kon waarnemen. Allemaal onbruikbaar.

Maar terwijl hij uitkeek over het moeras rondom hem, dacht hij aan een ander moeras, in het orkenoerwoud. En aan Malik, die Jeffreys ijsbetovering had getest op de inktzwarte poelen en het water in vast ijs had veranderd. Sobeks zouden zo ook bevriezen.

Hij tekende in de lucht en probeerde zich het patroon te herinneren dat Jeffrey hun had laten zien. Het was een ingewikkeld symbool in de vorm van een sneeuwvlok.

‘Wacht...’ zei Othello. Zijn ogen werden groot. ‘Dat zou wel eens kunnen werken.’

Het symbool knetterde, maar Fletchers jaar van training in de kerkers van Pelt wierp zijn vruchten af. Zijn geest hield moeiteloos de stoten mana die naar en door zijn vinger trokken in stand. Alsof ze werden aangespoord door het blauwe licht van het symbool maakte een groepje Sobeks zich los uit de rondcirkelende troep. Drie exemplaren schoten in een v-formatie door het water.

Een zweetdruppel gleed over Fletchers voorhoofd. Zijn vinger flitste heen en weer, het spoor dat hij trok brandde en bevroor toen de laatste lijn in de lucht werd getekend. De Sobeks waren nu zo dichtbij dat hij kon zien dat hun spleetvormige pupillen op hem waren gericht, en er sprak een en al kwaadaardigheid uit. Een pijl uit Cress’ kruisboog vloog langs Fletchers schouder, maar miste doel en verdween met nauwelijks een rimpeling in het donkere water.

‘Fletcher, schiet op!’ riep Sylva, en hij voelde de Zaratan onder hen huiveren.

Toen sprong de eerste Sobek uit het water, en uit Fletchers vingers schoot een witte straal ijskristallen het water in. Hij voelde het mana uit zijn lichaam wegstromen, maar hij verdubbelde zijn inspanningen en schoot stoot na stoot naar de naderende demonen, tot de lucht was gevuld met sneeuwvlokken. Hij stopte pas toen de helft van zijn mana was opgebruikt en viel toen hijgend van inspanning op zijn knieën.

De sneeuwvlokken dwarrelden naar beneden en landden op de rivier, en toen werd de volle omvang van Fletchers moeite onthuld.

De Sobek hing roerloos in een grillig brok ijskristal, zijn muil half-open, klauwen uitgestrekt naar Fletchers keel. Alleen zijn staart en achterpoten waren ijsvrij en hingen slap uit de achterkant van de drijvende ijsklomp. De twee andere demonen hingen half in en half uit het water, hun lichaam stijf bevroren, terwijl op het oppervlak van het moeras rondom hen een ijslaag kraakte en kreunde.

‘Godallemachtig,’ mompelde Cress. ‘Dat werkte perfect.’

‘Is de Zaratan oké?’ vroeg Fletcher ongerust. De ijsbetovering had hij wel erg dichtbij gebruikt.

Als antwoord op zijn vraag trilde het schild onder hen toen de Zaratan begon te zwemmen. Fletcher hield het ijssymbool in de lucht, maar de overgebleven Sobeks maakten bij het zien van hun verslagen metgezellen dat ze wegkwamen, eerst een voor een, maar al snel in groepjes van twee en drie toen de Zaratan de rand van de rondcirkelende troep naderde.

Even later waren ze weer alleen in het moeras. De stilte werd slechts verstoord door het zachte geritsel van boomtakken toen een kille wind over hen heen blies. Ze hadden het overleefd.

Voorlopig.